

— Мамо, водарѣтъ не дава вече вода безъ пари, казва другата.

А третата плаче:

— Нѣма свѣщи, а на вересия вече не даватъ.

И се вдигналъ плачъ и олелия.

Жената съ децата седятъ тѣжни, лицата имъ сж бледни, мършави и ухото имъ се вслушва въ шума задъ вратата.

— Нѣма го, още не се е върналъ татко! — шепнатъ децата.

Времето минава. Нощта покрила земята; късно късно се тропна вратата и въ кѣщата, залитайки, влѣзна човѣкъ. Той смъкна отъ рамото си празенъ човалъ, хвърли го въ жгѣла и, като въздѣхна, седна уморенъ на стола.

— Нѣма нищо! — плесна той съ ржце. А самъ той миришеше на вино.

Жената се нахвърлила върху него:

— Ти пакъ си пропилялъ всичко!

И почнала да вика и да се кара.

Децата се разплакали, започнала кавга — и въ кѣщата станало като въ ада.

И ето вижда Господъ: долетѣлъ Сатаната до кѣщата, спрѣлъ и се закикотилъ.

— Влѣзъ — казалъ му Господъ — порадвай се на дѣлото си!

Треперящъ и развълнуванъ, влѣзълъ Сатаната и, като се поклонилъ низко до земята, почналъ да събира отъ пода детскитѣ сълзи, размѣсени съ викове и калъ, и като ги обвилъ въ мрака на стаята, поднелъ ги на Всевишния.

— Справедливий Сжднико, Сждия на цѣлата земя, — започналъ Сатаната своята речъ. — Това, което виждашъ тукъ, се върши по цѣлата земя и на такива ли нечестивци ще оказвашъ Ти своята милость? Не стига че бащата и майката не сж нахранили своитѣ деца и